

drog, nemlig Spørgsmaalet om Afskedigelsen af Professor Carl Hansen ved Landbohøjskolen. Det forholder sig saaledes med Gangen i denne Sag, at det var Finansudvalget, der paa Foranledning af det ærede Medlem for Ribe (Busk) rejste Spørgsmaalet, idet Finansudvalget ønskede Oplysning om Forholdene med Hensyn til Undervisning i Havebrug paa Landbohøjskolen. Efter at have indhentet disse Oplysninger — jeg maa maaske indskyde den Bemærkning, at det ikke tidligere var mig bekendt, at der var Grund til at klage over denne Undervisning — maatte jeg erkende, at Forholdene med Hensyn til Undervisningen i Havebrugsfagene vare meget daarlige, og at en Forandring heri var absolut nødvendig. Jeg søgte Oplysningerne dels hos Direktøren for Landbohøjskolen, dels hos de Mænd, som havde været Censorer ved Eksamen ude paa Skolen. En af disse Censorer udtalte, at Lektor Hansens Undervisning i Havebrugsfagene „i sin Helhed er overfladisk og mangelfuld, og at han neppe er vel egnet til at være Lærer i Havebrugsfagene ved Landbohøjskolen.“ En anden udtalte bl. a.: „Undervisningen i Køkkenavedyrkning, Frugttrædyrkning og Planteskoleledrift er mildt udtrykt uforsvarlig for den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole.“ En tredje af disse Mænd udtalte, at det var hans Opfattelse, at Professor Hansen „hverken som Lærer eller som Menneske afgiver noget heldigt Eksempel for den gartneriske Ungdom, som paa Landbohøjskolen kommer ind under hans Paavirkning.“ Efter at jeg havde faaet disse Oplysninger, fandt jeg, at det var min Pligt at sørge for, at denne Mand blev fjernet som Lærer ved Landbohøjskolen. Det vilde være uforsvarligt, synes jeg, om denne Mand havde faaet Lov til at fortsætte sin Virksomhed, og jeg ser ikke rettere, end at, hvis jeg ikke havde gjort Skridt til at faa Prof. Carl Hansen afskediget, vilde der med god Grund kunne være rettet stærke Anker og Bebrejdelser imod mig: Jeg har omtalt dette Spørgsmaal meget lempeligt. Jeg er vis paa, at de, som kendte nærmere til Professor Carl Hansens Virksomhed og Levevis — om jeg maa bruge det Udtryk — ville erkende, at jeg har talt meget lempeligt her i Dag om denne Mand. Jeg har gjort det, fordi jeg mener, at der er noget berettiget i det gamle Ord om, at man skal lade de døde hvile i Fred, og jeg har kun omtalt denne Sag, fordi jeg er bleven tvunget dertil af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds ved det

Spørgsmaal, han har stillet, da han drog Sagen frem forleden Dag. Jeg ser ikke rettere, end at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds meget vel kunde have ladet dette Spørgsmaal ligge, naar hans to Kolleger, som have været Medlemmer af Finansudvalget, og som der bleve gjorte bekendte med de virkelige Forhold, have ment det rigtigt ikke at omtale dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem havde jo en Grund til til at lade være at trække denne Sag frem. Det ærede Medlem klager jo over, at han er overanstrengt. Jeg skal give det ærede Medlem et godt Raad: Tag en lille Ferie. Ganske vist ville vi da her i Tinget savne det ærede Medlem ved mange Lejligheder, men vi komme vel ud over det. Det er selvfølgelig ikke min Tanke, at det ærede Medlem under denne Ferie fuldstændig skal forfalde til Lediggang. Det vilde være Uret over for en saa virksom Natur som det ærede Medlems at ønske dette, men jeg mener ogsaa, at jeg er i Stand til at anvise det ærede Medlem en passende Beskæftigelse. Jeg vil henstille til det ærede Medlem, der jo spekulerer over alt muligt mellem Himmel og Jord, om der ikke kunde være Grund til at revidere Socialisternes Valgsprog. „Frihed, Lighed og Broderskab“ er jo et pænt Valgsprog, men jeg ved ikke, om det nogen Sinde har passet for de Herrers Virksomhed. En Ting synes mig i alt Fald ganske klar, at det for Tiden slet ikke passer. Det er ikke tidssvarende. De Bestræbelser, som de Herrer Socialdemokrater udfolde gennem deres Fagforeninger og Værkstedsklubber, har ikke ret meget at gøre hverken med Frihed eller Broderskab. Dette synes jeg var en passende Beskæftigelse for det ærede Medlem under en lille Ferie, og jeg vil henstille til det ærede Medlem, om han ikke mener, at et Par Ord som „Tvang“ og „Tyrannei“ kunde finde en mere passende Anvendelse i de Herrers Valgsprog. Jeg synes ikke, at de Herrer bør pynte sig med laante Fjer, og der er jo dog heller ingen Grund til for en saa stor Demokrat som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds at pynte sig med laante Fjer. Jeg synes derfor det var paa Tiden, at de Herrer fik forandret deres Valgsprog, saa det kom til at passe paa de virkelige Forhold. Om nu det ærede Medlem skulde være tilbøjelig til at tage mod det Raad, jeg har givet ham, er vel nok tvivlsomt, men jeg tør forsikre det ærede Medlem, at Raadet er givet i den allerbedste Hensigt.